

Rüyadan Gerçeğe Uyanış

– Fatih Simit · 24 Haziran 2012

Ömür yoldur kimine uzun, kimine kısa. Zaman ilerledikçe ömrümüz de geçip gider. Zaman hazan yeli gibidir. Gün gelir sonbaharın son ayazında ömür ağacımızda kalan son yaprağı da gazel gazel toprağa katar.

Ömür yolunda ilerleyen fakat yolun nereye gittiğini bile bilmeyen, gafleti kendisine yoldaş edinen adam yine ezanla işine gitmek için yola koyuldu. Evinin tam karşısında mütevazı bir cami, tevazu ehli caminin imamı var. Her gün karşılaşırlar, imam selâm verir alır camiye dâvet eder, dâveti cevapsız kalır. Artık adam 'İmam ne selâm versin, ne de camiye dâvet etsin' der, kendi kendine yolunu değiştirir. Ömrünün son baharında olan bu kişi aklına eserse, âdet yerini bulsun diye bazen Cuma namazına gider, bazen de bayram namazlarına gider. Kulluk nedir, kulun Allah'a karşı görevleri nedir az çok bilse bile yapmaz. Dünya meşguliyeti o kadar çoktur ki ahiret yurduna hazırlığı çoktur. Her akşam yatsı namazından sonra caminin üstündeki dergâhta imam ve cemaat sohbet eder, hatimler, zikirler yapar, o kadar dâvet almasına rağmen yine yolu uğramaz buralara. Günleri böyle geçer gider. Bir gece yatağına yatar, garip ve çözemediği bir hâl vardır kendisinde. Bu hâl üzere hayata gözlerini yumar gibi uykuya dalar.

Gelmediği camiye 'tahta kutu' içinde omuzlar üstünde gelir. Ezansız, kametsiz namaza. En ön safa, imamın bile önüne geçer, ama ne namaz kılmak, ne de kıldırmak içindir. Kulağında yankılanan bir Yunus Emre ilâhisi:

"Ah nice bir uyursun uyanmaz mısın?

Göçtü kervan kaldık dağlar başında

Çağırırır tellâllar inanmaz mısın?

Göçtü kervan kaldık dağlar başında."

Bu terennümleri duyduktan sonra düşünmeye başladı, aynı zamanda da korkmaya...

"Ben öldüm!" diye haykırıyordu, ama sesini duyan yoktu. Şimdi keşke o dâvetlere icabet etseydim, bildiklerimle amel edip, bilmediklerimi o güzel insanların sohbetinde öğrenseydim. O kervana ben de dâhil olsaydım...

Nedamet yüreğini, hüznün gözyaşları gözlerini kaplamıştı. Keşke bu yataktan bir kalkabilsem, keşke o camiye gidebilsem diye ah vah ederken, bir ses:

"Essalâtü hayrun mine'n-nevm." (Namaz uykudan hayırlıdır) diyordu. Sabah ezanı okunuyordu.

Yaşadıkları İlâhî ikaz neticesinde bir rüyadan ibaretti. Hemen kalktı, güzelce abdest aldı, Sünneti evde kılıp camiye gitti. Namazını kıldı, namazdan sonra imamın yanına vardı, yaşadıklarını anlattı. İmam elinden tutup söylediklerini tekrar etmesini isteyerek tövbe telkin etti.

"Ya Rabbi! Ben pişmanım. Bütün yapmış olduğum günahlardan... Keşke ben yapmasaydım. İnşâallah bir daha ben yapmayacağım."

Artık bir tövbe ile hayata sanki gözlerini yeniden açmıştı. Yolu her gün camiye uğrar olmuştu. Kendi özüne dönüp kul olmuştu.

Fatih SİMİT

Yeni Asya
(Elif eki)
24.06.2012

Paylaş :

Share on facebookShare on twitterShare on googleShare on liveMore Sharing Services1